

Họ

MDT

Chị ném cái giỏ dơ dáy vào góc hành lang cạnh cái hộp chụp hình tự động rồi ngồi xuống. Thương xá giờ này còn vắng. Một vài nhân viên làm việc trong những tiệm chung quanh còn đang loay hoay lau chùi bụi bặm hay sắp xếp những hàng hoá trên kệ bày cho ngay ngắn lại. Giá biểu được viết bằng màu sắc sặc sỡ để bện nhay mắt người mua. Thế rồi cái truyền hình ở cái tiệm trước mặt được bật lên với chương trình vọng cổ mùi mẫn. Hình như là chuyện một cô gái quê bị ruồng bỏ vì người tình ham sang giàu nơi thành phố.

Tất cả đã sẵn sàng cho một ngày thứ bảy bán buôn.

Cái thương xá trong khu phố tàu này là trực lộ chánh. Tầng trệt thì được chiếm bởi hai cái tiệm siêu thị do người Trung Hoa làm chủ. Còn tầng trên thì có nhiều gian hàng nhỏ, từ những tiệm ăn cho đến tiệm sách báo Việt Nam, hay là các gian hàng video trước mặt và sau lưng chị. Đến đầu dãy bên kia thì có những tiệm nữ trang, tiệm thịt, nhà băng, cửa hàng du lịch hoặc là cửa hàng bán vải, quần áo may sẵn. Chính vì thế nên hầu như người Việt Nam nào đã ghé khu chợ Tàu mua thực phẩm đều viếng cái hành lang này cả. Người thì vào tiệm nhạc, kẻ thì đến gian hàng sách. Còn các bà các cô thì cứ nhắm mấy tiệm vàng mà thẳng hướng.

Chị thích cái chỗ mình đã chọn. Ngồi kín gió, không làm phiền ai mà còn được ngắm mọi người nhộn nhịp qua lại. Còn nếu chán nhìn thiên hạ thì chị cũng có thể giải trí bằng cách theo dõi vài phút giây cái truyền hình của tiệm bán video trước mặt. Cùng cho nữa, chị sẽ nhắm mắt lại mà thả hồn theo tiếng nhạc dồn dập phát ra từ tiệm sau lưng mình.

Cẩn thận để cái ly nhựa và chai nước lạnh bên cạnh, chị sửa soạn cho mình nụ cười tươi mát nhất, đôi mắt chớp đi chớp lại nhiều lần như để mang lại cái linh hoạt tốt đỉnh, người ta vẫn bảo đôi mắt là cửa sổ của linh hồn mà.

Ô kìa, một người da vàng sắp đi ngang qua chị từ phía bên phải, cố gắng dùng đôi mắt của mình để van nài họ dừng lại đôi phút, trao đổi vài câu xã giao, nhưng, sao chân họ đi nhanh qua, đi như là chạy, như nuốn biến mất chớp nhoáng ở đầu hành lang. Thất vọng, chị cho bộ mặt của mình trở lại hình thái cũ.

Đầu nọ, đôi tình nhân âu yếm chúi đầu vào cửa kính gian hàng nữ trang nói năng, chỉ chỗ. Từ chỗ ngồi của chị đến đó hơi xa cho nên chị không nghe được những gì họ nói. Cuối cùng thì đôi tình nhân cũng quyết định bấm cái nút để báo hiệu muốn vào tiệm. Phải nói rằng những tiệm vàng thường hay bị cướp cho nên hầu hết đều được trang bị đầy đủ. Nào là máy quay hình theo dõi mỗi diễn biến trong tiệm, nào là hệ thống báo động cho tổng cục trung ương an ninh, và nhất là cửa được đóng mở theo hiệu lệnh của một cái nút bấm bên trong cửa hàng. Ngồi ở đây gần suốt một tuần, chị chưa bao giờ thực sự thấy mặt người chủ tiệm vàng xéo bên tay trái cả.

Cặp tình nhân đã trở ra, nhanh chóng quá, Chắc là giá cả lại không phù hợp chứ gì.

Họ đi về hướng chị ngồi, mắt nhìn tiệm bán video sau lưng chị. Cái tiệm sau lưng rất nổi tiếng vì họ chủ trương và sản xuất những chương trình ca vũ nhạc mang tên Paris về đêm. Chị cũng biết đến chứ, ngày xưa lúc chị chưa bị thất thế như bây giờ thì cũng đã có nhiều lần chị coi các cuộn băng này. Không phải là chị mua vì giá đắt lắm, lương tháng của chị không cho phép; may là có nơi cho mượn với giá rẻ 10 phẳng một ngày, những cuộn băng mà số đã hơi xa so với cái số đang theo một thịnh hành, cứ như thế, khi người ta ra cuốn băng số 32 thì chị xem cuốn số 21. Chao ôi, sao mà cái ông giới thiệu chương trình đó có duyên dễ sợ, nhất là những khi ông so sánh tình yêu với mây với gió, rồi nhiều khi lại còn đọc những câu có vần có điệu như là thơ vậy. Còn cô gái cũng thế, răng thì trắng ngà, mặt trái soan, tóc đen huyền, nghe hình như cô là con gái yêu của một nhân vật nổi tiếng ngày xưa. Những người khác trong cuộn băng thì cũng không kém, ai nấy đều đẹp, áo quần lúc nào cũng lướt là sang trọng.

Họ hát những bài tình đau khổ hay kích động nhạc giạt gân luôn làm cho chị được hưởng những phút tưởng chừng như đang xuất thần lên cõi thiên thai. Chị mê quá đi, nhiều khi chị thức suốt đêm để xem cho xong cuộn băng mê hồn.

Tiếng giày cao gót của cô gái nhịp đều đem chị về thực tại. Ngồi thẳng lưng, đôi mắt mở to, nụ cười trên môi, chị cố gắng gây chú ý nơi cặp tình nhân. Bạn ơi, nói đi, hỏi tôi một câu đi, gửi tôi một lời chào vô hại mà thôi. Nói đi, nói đi bạn ơi. Chị thấy hình như họ đổi độ của bước chân xéo đi một chút. Chị đã tính trước rồi mà, nếu vào trong tiệm video sau lưng thì ít nhất họ cũng phải đi ngang trước mặt chị khoảng ba mươi phân mà thôi, họ sẽ thấy

chị, thấy nụ cười tươi của chị, thấy sự chào đón của chị.

Nhưng sao cặp tình nhân lại đi qua phía bên kia ? Chen lẫn trong đám người ngược dòng để rồi cũng vào tiệm video sau lưng chị.

Ngơ ngác chị không hiểu gì cả.

Thôi kệ, chị rót nước ra ly nhựa, uống ngụm nước một mạch. Sáng nay trước khi đi chị đã tỉ mỉ lấy nước từ vòi cho vào chai đây kỹ để dành uống trong ngày. Tiếng keng của đồng tiền chạm đất làm chị giật mình. Ngẩng đầu lên, chị vừa chạm thấy cặp mắt xanh ái ngại của một thiếu nữ người bản xứ. Hẳn cô ta còn trẻ lắm, vì chị thấy cái sắc đeo sau lưng của cô còn có hình Barbie, con búp bê nổi tiếng thế giới. Cả tuần rồi, chị dường như đã quen với tiếng leng keng của những đồng bạc cắc rớt xuống. Hình như mọi người tưởng chị muốn xin tiền. Mà chị đâu có cần tiền !!! Chị chỉ mong được nói chuyện mà thôi. Thèm đến độ quay quắt.

Một gia đình vừa ló ra từ chiếc thang máy, người vợ lên trước, dáng nhỏ nhắn, đẩy xe lăn con nít, tầng dưới cửa chiếc xe được chất đầy những bao vàng chữ đỏ của tiệm siêu thị Tàu. Người chồng dáng cao gầy, đứng sau vợ vài bậc thang. Chắc họ vừa đi chợ xong. Cái nôi trên xe đẩy màu xanh đậm, viền hoa nhiều màu chung quanh. Nó hấp dẫn chị quá đi. Chị đứng dậy, đi nhanh về hướng gia đình nọ. Chị bám lấy bên hông xe đẩy, đưa bé nó giống con gái chị quá đi. Má phúng phính hồng như trái đào, tóc thì đen nhánh, cặp mắt xênh xếch với cái mũi tẹt Á châu. Một tiếng hét hãi hùng vang lên, đứa bé khóc ngất, hai chân đạp lấy đạp để như đang tống ra ngoài tất cả những điều không vừa ý. Chưa kịp hiểu nguyên nhân thì chị cảm thấy người mình bị nhắc bổng, một bàn tay cứng rắn đang túm cái cổ áo chị, kéo lê xềnh xệch trên

sàn gạch. Chị sợ quá, vừa chắp hai tay lạy lấy lạy để, vừa vận dụng những bắp thịt ở cổ để mong thoát khỏi bàn tay. Người đàn ông mà chị đoán là bố của cháu bé, dừng lại. Chị lấp bắp ở miệng bào chữa cho hành động vừa rồi của mình: "Xin lỗi, tôi thật tình không cố ý làm cho con ông sợ, tôi chỉ muốn nhìn mà thôi". Nhưng sao chị không nghe tiếng mình nói gì cả ngoài những âm thanh ú ớ phát ra từ họng trong. Dội từ trên cặp kính mát to bản của người đàn ông, chị nhìn thấy hình ảnh của một mẹ đàn bà, tóc tai rối bù, mặt thì không còn hình thù nữa, chỉ thấy được hai lỗ to tướng nằm ngay giữa mặt, chỗ của cái

mũi. Đôi mắt nay chỉ còn sót lại hai cái rãnh bé. Còn lại chung quanh thì chẳng chịt những đường ngang dọc đổ hỗn của sẹo non. Văng vẳng đâu đây có tiếng còi hụ của xe cứu thương. Cái giỏ dơ dáy của chị vẫn nằm yên trong góc, người ta có thể đọc từ xa miếng hiệu may bằng vải dính một bên :

Trong trường hợp khẩn cấp:

Xin liên lạc Nhà Thương Sainte-Anne

Ban chữa Trị Tâm Thần

Điện thoại số : 01.42.98.99.00

MDT

Paris 03/2000

Nhớ Con

Huỳnh Văn Nghĩa

Hôm nay ngồi nhớ con,
 Con tôi ở tận đâu ?
 Chân trời hay góc bể ?
 Ôi ! Bao nỗi ưu sầu.
 Con tôi đã ra đi,
 Vì tương lai tuổi trẻ,
 Vì nông nổi bể dâu,
 Vì nổi da xáo thịt.
 Con ơi ! Con có biết ?
 Lòng cha xót dạ đau.
 Khi nhìn Con cất bước
 Ngẩn ngơ giữa dòng đời.
 Đời vì đâu nên nổi ?
 Sao sanh cảnh bể dâu ?
 Sao gia đình phân tán ?
 Sao phụ tử ly tan ?
 Con tôi giờ ở đâu ?
 Mà tôi còn thơ thẩn
 Trong cảnh nhà hoang vắng,
 Đâu hình bóng Con tôi ?

*Cúi lạy Đấng Trời Cao
 Xin từ bi rộng lượng
 Đừng chia cách Cha Con
 Đừng bày nên ly biệt.
 Con tôi còn ngây thơ
 Nào làm chi nên tội
 Sao dẫn bước vào đường
 Đầy chông gai gió bụi ?
 Có ai gặp Con tôi,
 Xin cho tôi nhắn nhủ,
 Xin gửi nhớ ngàn thương
 Xin gửi lời từ biệt.
 Ai gây cảnh đau thương
 Xin đừng tay rộng lượng
 Cho tôi được tìm Con
 Tận chân trời góc bể
 Con ơi ! giờ ở đâu ?
 Mắt Cha đã đầm lệ
 Hình ảnh con đã nhòa
 Với nước mắt chan hòa,
 Có ai gặp Con tôi
 Xin nhắn nhủ dùm tôi
 Cha nó hằng thương nhớ,
 Mãi mãi tận nắm mồ.*

Cụ Huỳnh Văn Nghĩa (Cựu học sinh Petrus Ký)
 Sài Gòn, chiều 18/4/1980